

pustil před rozsudkem ze dne 23. října 1935, naplňují samy o sobě skutkovou podstatu zločinu podle § 183 tr. z. a zpronevěry spáchané po této době naplňují jen skutkovou podstatu přestupku podle § 461 tr. z., nelze zmateční stížnosti přisvědčiti, pokud zastává názor, že je v souzeném případě podmíněně odsouzení podle § 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. vyloučeno. Bylo proto zmateční stížnost podle § 288, odst. 1 tr. ř. zamítnouti.

Čís. 6147.

Náležitosti subjektivnej stránky skutkovej podstaty krivého obvinenia podľa § 227 tr. zák.

Pre skutkovú podstatu krivého obvinenia je bez významu, či sa pachateľ z vlastného popudu u úradu prihlásil, aby niekoho krive obvinil, alebo či učinil oznámenie pri tom, keď bol sám úradom vypočúvaný ako obvinený. Rovnako na veci nič nemení, jestliže pachateľ po zahájení trestného pokračovania proti krive obvinenému krivé obvinenie u súdu odvolal.

Obvinenie verejného úradníka, že si dal poskytnúť dar za to, že vykoná svoju úradnú povinnosť tak, ako ju vykonať má, je obvinením z trestného (§ 2 zákona č. 178/1924 Sb. z. a n.) činu.

Stopovanie podľa hlavy VIII trestného poriadku je trestným pokračovaním v smysle ustanovení §§ 228 a 229 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 1. marca 1938, Zm III 24/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu krivého obvinenia, zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Po zákone je na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť námietkami, že obžalovaný nekonal v úmysle, aby bolo proti poškodenému zavedené trestné pokračovanie, že oznámenie nepodal dobrovoľne sám od seba, ale na výzvu vyšetrojúceho policajného úradníka, a konečne že pozdejšie obvinenie odvolal.

Zmätočná sťažnosť je v tejto časti bezzákladná.

K uskutočneniu skutkovej podstaty krivého obvinenia po subjektivnej stránke je treba vedomie pachateľa, že niekoho obviňuje u vrchnosti z určitého činu trestného alebo disciplinárneho a že toto obvinenie je proti pravde, a ďalej vedomie pachateľa, že čin, ktorým niekoho obvinil, bude mať za následok zavedenie trestného pokračovania proti obvinenému. Pri tom je ľahostajné, či sa pachateľ z vlastného popudu u úradu prihlásil, aby oznámenie učinil, alebo či oznámenie učinil pri tom, keď bol úradom sám ako obvinený vylúčaný, a na veci nemení nič, že po zahájení trestného pokračovania proti krive obvinenému pachateľ, bárs aj pred súdom, krivé obvinenie odvolal.

Odvolací súd zistil, že obžalovaný nepravdive tvrdil u policajného riaditeľstva v M. pri príležitosti policajného pátrania po trestných činoch úplatkárstva, z ktorých boli podozrelí niektorí činitelia firmy N. a spol. a rôzne úradné osoby, že čiastku 600 Kč dal colnému adjunktovi O. a iným dvom osobám za hladké prevedenie domácej colnej prehliadky pri sťahovaní P. do cudziny.

Skutočnosti tieto odôvodňujú záver, že si bol obžalovaný vedomý toho, že jeho prednes učinенý u úradu povolaného k vyšetrovaniu trestných činov, bude mať za následok zavedenie trestného pokračovania proti úradníkovi, o ktorom udal, že prijal úplatok v súvislosti so svojou úradnou činnosťou, lebo obžalovaný bol preca policajným úradníkom priamo tázaný na mená z trestných činov podozrivých osôb za tým účelom, aby proti nim bolo zavedené trestné pokračovanie.

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. je po zákone uplatňovaný jednak námietskou, že hľadiac na nedostatok úmyslu môže ísť len o kvalifikáciu činu podľa § 3, odst. 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., jednak námietskami, že obsahu udania, tak ako ho obžalovaný učinil, nie je možné rozumieť tak, že išlo o obvinenie z prečinu podľa § 2 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n., lebo colní úradníci sú už podľa svojich predpisov povinní colné prehliadky prevádzať rýchle a promptne a bez zbytočných ťažkostí pre strany, takže obžalovaný im dával dary len za to, aby konali svoju úradnú povinnosť. Bol vraj tedy poškodený obvinený len z činu disciplinárneho a nie z prečinu. Konečne namieta sťažovateľ, že údajne poskytnutý prospech bol nepatrný, že verejný záujem podľa stavu veci ohrozený nebol, takže by tiež v tomto prípade išlo len o obvinenie z činu disciplinárneho, a z toho dovodzuje, že by mohlo ísť len o kvalifikáciu prečinu podľa § 227, odst. 2, vety 2. tr. z.

Ani týmto námietkám neľze priznať oprávnenia.

Okrem už uvedenej subjektívnej stránky sa požaduje u krivého obvinenia, aby sa obvinenie stalo pred úradom. Keď tedy obžalovaný obvinenie učinil u policajného riaditeľstva a sú dané aj ostatné náležitosti krivého obvinenia, neprichádza v úvahu miernejšia kvalifikácia podľa § 3, odst. 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.

Aj ostatné dve námietky sú pochybené. Sťažovateľ vychádza z mylného výkladu ustanovenia § 2 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n., keď sa domnieva, že nie je úplatkárstvom prijatie daru za to, že verejný činiteľ vykoná úradný úkon tak, ako ho podľa svojej povinnosti vykonať má, lebo k skutkovej podstate tohto činu sa nevyžaduje, aby verejný činiteľ za poskytnutý dar svoju povinnosť porušil. Je tedy verejný úradník trestne zodpovedný aj vtedy, keď si dá poskytnúť dar za to, že vykoná svoju úradnú povinnosť tak, ako ju vykonať má, a je preto obvinenie verejného úradníka z takého činu obvinením z činu trestného.

Nie je odôvodnená ani námietka, že išlo o obvinenie z prijatia prospechu nepatrného. Odvolací súd zistil, že obžalovaný nepravdive udal, že na čiastke 600 Kč mali participovať dvaja colní úradníci a jedna ďalšia osoba, a že ďalej udal, že colní úradníci dostávali od neho za takých okolností po 200—350 Kč. Za týchto okolností nemôže sa údajne poskytnúť

nutý prospech považovať za nepatrný a jeho údajné prijatie za púhy disciplinárny čin.

Bezpodstatná je aj námietka, že stopovanie nie je ešte trestné pokračovanie. Odvolací súd správne odôvodnil, že zavedenie stopovania je trestným pokračovaním, pretože proti osobe podozrelej môžu byť prevedené také opatrenia (výsluch podozrelého, prezatýmne zadržanie atď.), ktoré svojím významom a dosahom podľa formálneho práva vyčerpávajú pojem trestného pokračovania. Nemýlil sa preto odvolací súd, keď uznal, že išlo o obvinenie z prečinu.

Čís. 6148.

Prislúcha-li podľa § 518, odst. 3 tr. p. pokračovanie o vymeraní úhrnného trestu sborovému súdu prvej stolice, je príslušný k rozhodnutiu len trojčlenný senát, nie však samosudca.

Na tejto zásade nezmenilo nič ani ustanovenie § 2 zákona č. 209/1931 Sb. z. a n. (platné teraz podľa § 1, písm. c) zákona č. 315/1936 Sb. z. a n.).

Rzhodol-li sborový súd prvej stolice v jedinom rozsudku jednak o vymeraní úhrnného trestu jednému obžalovanému, jednak — pokračovaním podľa hlavy XVIII tr. p. — v trestnej veci druhého obžalovaného. prislúcha najvyššiemu súdu rozhodnúť len o zmätočnej sťažnosti podľa § 518, odst. 9 tr. p. dotyčne prvého obžalovaného, kdežto o zároveň podanom odvolaní dotyčne druhého obžalovaného náleží rozhodnúť vrchnému súdu.

(Rozh. zo dňa 1. marca 1938, Zm IV 81/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin krádeže, v dôsledku zmätočnej sťažnosti a odvolania štátneho zastupiteľstva z úradnej povinnosti na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 384, č. 1 tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa vymerevania úhrnného trestu obžalovanému B. s celým pokračovaním počínajúc od nariadenia pojednávania a odkázal vec senátu krajského súdu v N. k ďalšiemu príslušnému pokračovaniu a rozhodnutiu; zmätočnú sťažnosť štátneho zastupiteľstva poukázal na toto rozhodnutie. Rozhodnutie o odvolaní štátneho zastupiteľstva, podanom do sprostujúcej časti rozsudku krajského súdu čo do obžalovaného C., bolo ponechané vrchnému súdu v N.

D ô v o d y:

Obžalovaný B. bol rozsudkom samosudcu krajského súdu v N. zo dňa 2. decembra 1935, č. Tk Va 260/34-18 uznaný vinným prečinom krádeže podľa § 333 tr. z. a § 48 tr. n. a odsúdený podľa § 339 tr. z. s použitím § 91 tr. z. na štrnásť dní väzenia. Podľa §§ 1 a 3 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. bol mu povolený podmienený odklad výkonu trestu na skúšobnú dobu jedného roku. Rozsudok sa stal právoplatným.